Ukraine "On Psychiatric Care". Therefore, closed court hearing should be held in these cases in order to protect secrets protected by law.

Keywords: closed trial, opened trial, secrets protected by law, guarantee of non-disclosure, protection of information, publicity.

DOI: 10.33766/2524-0323.92.188-199

УДК 343.121.4/341.645.5

І. О. Сухачова,

кандидат юридичних наук,
здобувач Національної академії внутрішніх справ
(м. Київ, Україна)

e-mail: nataliholodenko@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0002-5844-2229>

ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ ДОКАЗУВАННЯ ПРОКУРОРОМ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ПОВ'ЯЗАНОЇ З НАДАННЯМ ПУБЛІЧНИХ ПОСЛУГ

Стаття присвячена дослідженню сучасних концепцій кримінального процесуального доказування та їх впливу на реалізацію прокурором функції обвинувачення при доказуванні кримінального правопорушення на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг.

У статті встановлено, що на сьогодні в теорії кримінального процесу виокремлюють п'ять сучасних концепцій кримінального процесуального доказування, які можна виділити, зважаючи на його змістовно-функціональне розуміння: пізнавальна; діяльнісна; концепція судових доказів; комплексна; системна.

Автором подано визначення поняття кримінального процесуального доказування прокурора на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, а також характеристика його елементів.

Ключові слова: прокурор, функція обвинувачення, кримінальне процесуальне доказування, досудове розслідування.

Постановка проблеми. Реалізація завдань кримінального провадження залежить, передусім, від доказування фактів та обставин, що становлять предмет доказування в конкретному кримінальному провадженні, у тому числі щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг. Ефективність доказування таких фактів й обставин на досудовому розслідуванні залежить від повноти реалізації прокурором функції обвинувачення на цій стадії кримінального процесу, як уповноваженої посадовою особою, що здійснює, відповідно до ст. 36 КПК України, прокурорський нагляд за досудовим розслідуванням у формі процесуального керівництва. Водночас результати аналізу матеріалів практики розслідування корупційних злочинів

у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, свідчать про те, що одними з основних недоліків у доказуванні прокурором фактів та обставин на досудовому розслідуванні, які негативно впливають й на вирішення кримінальних справ зазначеної категорії, є неналежна реалізація прокурором функції обвинувачення в доказуванні на досудовому розслідуванні, зумовлена низкою проблемних питань теоретичного й практичного характеру, про що зазначено в статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемні питання доказування на досудовому розслідуванні, у тому числі й прокурором, а також проблемні питання реалізації прокурором функції обвинувачення на досудовому розслідуванні були предметом дослідження в наукових працях таких вітчизняних провідних фахівців у галузі кримінального процесу, як: В. В. Вапнярчук, І. В. Гловюк, В. О. Гринюк, В. Г. Гончаренко, Ю. М. Грошевий, В. С. Зеленецький, С. О. Ковальчук, Л. М. Лобойко, О. О. Поддубний, М. А. Погорельський, І. В. Рогатюк, Д. Б. Сергєєва, Н. В. Сибільова, О. С. Старенький, С. М. Стахівський, О. Ю. Татаров, О. М. Толочко, О. І. Трусов, Л. Д. Удалова, С. С. Чернявський, А. С. Шевчишин, О. Г. Шило, М. Є. Шумило, В. М. Юрчишин, О. Г. Яновська та ін.

Формулювання цілей. Водночас, поняття та зміст доказування при розслідуванні прокурором корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг у теорії кримінального процесу, належним чином не досліджено, що і є *метою* цієї статті.

Виклад основного матеріалу. Для визначення поняття, структури та змісту кримінального процесуального доказування на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, першочерговим є аналіз самого поняття «доказування».

Доказування є фундаментальною науковою правовою категорією кримінального процесу, яка визначає його основний зміст, функціонування всіх його інститутів та впливає на організацію і діяльність правоохоронних, правозахисних і судових органів, та водночас є головною кримінальною процесуальною гарантією й ефективним процесуальним засобом прийняття обґрунтованих, вмотивованих і справедливих кримінальних процесуальних рішень [1, с. 64].

Водночас, у сучасній теорії кримінального процесу відсутній єдиний підхід до розуміння доказування в кримінальному провадженні, що негативно позначається на правозастосовній практиці, здійсненні всебічного, повного, об'єктивного з'ясування всіх обставин, які мають істотне значення в розслідуванні корупційних злочинів, обумовлює неефективність реалізації прокурором функції обвинувачення в доказуванні на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, що, своєю чергою, може призводити до порушення прав людини в кримінальному процесі.

Результати аналізу наукових публікацій українських учених-процесуалістів, а також зарубіжних фахівців, що присвячені проблемним питанням доказів і доказування в кримінальному провадженні, дають підстави вважати, що в кримінальній процесуальній доктрині є п'ять основних наукових концепцій доказування

в кримінальному провадженні, які можна виокремити, зважаючи на змістовно-функціональне розуміння кримінального процесуального доказування.

Так перша концепція доказування в кримінальному процесі – *пізнавальна* – полягає в його розумінні як пізнавальної діяльності. Варто зауважити, що на різних етапах історичного розвитку кримінального процесу вказаній концепції були характерні різні аспекти, які визначали сутність такої пізнавальної доказової діяльності [2, с. 12]. Зокрема, раціонально-емпіричний аспект, що подає сутність пізнавальної кримінальної процесуальної доказової діяльності як регламентованої кримінальним процесуальним законом пізнавальної діяльності зі збирання, перевірки, оцінювання доказової інформації та оперування нею, знаходить своє відображення у багатьох наукових дослідженнях учених-процесуалістів [3, с. 134; 4, с. 12]. Окрім цього, саме таке розуміння доказування знайшло своє законодавче закріплення і в чинному КПК України (ч.2 ст. 91 КПК).

Друга концепція розуміння кримінального процесуального доказування – *діяльнісна* – характеризує доказування як діяльність її процесуальних носіїв. Засновником діяльнісної концепції кримінального процесуального доказування є український учений-процесуаліст В. П. Гмирко. Системний аналіз концепції, запропонованої В. П. Гмирком щодо сутності кримінального процесуального доказування, як обґрунтовано зазначає М. А. Погорецький, дає підстави для висновку, що діяльнісна концепція не розкриває повною мірою сутність кримінального процесуального доказування як пізнавально-практичної правової й логічної діяльності, а окреслене поняття кримінального процесуального доказування не відповідає сучасній змішаній моделі кримінально процесу України, визначеній КПК України 2012 р., де суб'єктами доказування є сторони кримінального провадження (сторона обвинувачення (гл.2 КПК України) та сторона захисту (гл.3 КПК України)), а на суд покладається обов'язок забезпечення реалізації сторонами кримінального провадження своїх повноважень, у тому числі й щодо доказування [5, с. 12-20].

Наступною є наукова концепція кримінального процесуального доказування, яку презентує Нижгородська школа процесуалістів на чолі з О. С. Александровим [6, с. 68]. Відповідно до цієї концепції, О. С. Александровим пропонується «вивести досудове кримінальне провадження зі складу судового доказування й одночасно з цим зняти розбіжності між оперативно-розшуковою діяльністю, до судовим слідством і адвокатським розслідуванням».

Четвертою концепцією доказування у вітчизняній кримінальній процесуальній доктрині є концепція, розроблена професором М. А. Погорецьким, яка іменується в теорії кримінального процесуального доказування *комплексною* концепцією.

Відповідно до вказаної концепції, доказування пропонується розуміти як пізнавально-практичну правову й розумову (логіко-психологічну) діяльність, у якій доцільно виділяти зовнішню і внутрішню структури. Зовнішня структура кримінального процесуального доказування становить єдиний нерозривний процес, який складається з таких структурних елементів, як: отримання й використання доказів. Внутрішніми системоутворюючими структурними елементами кримінального процесуального доказування є об'єкт, предмет, суб'єкт, мета, завдання, засоби, результат. Їх сутність зумовлюється типом кримінального процесу та кримі-

нальними процесуальними функціями, в основі яких лежить процесуальний інтерес суб'єктів (носіїв) цих функцій, що формується на основі відповідних потреб і мотивів суб'єктів кримінального процесуального доказування [1, с. 71].

П'ята концепція розуміння кримінального процесуального доказування, яка, з нашого погляду, має право на виокремлення як самостійної і така, що відрізняється від попередньої, – це так звана *системна* концепція, що запропонована українським ученим-процесуалістом В. В. Вапнярчуком.

Так, на переконання автора системної концепції, кримінальне процесуальне доказування є системою, що складається з певних змістовних елементів, які перебувають між собою у взаємозв'язку, мають організованість і ємерджентну (системоутворюючу) властивість [2, с. 40]. Автор системної концепції кримінального процесуального доказування зазначає, що при розгляді сутності кримінального процесуального доказування доцільно виділяти такі його елементи, як об'єкт, суб'єктивна сторона, об'єктивна сторона й суб'єкт доказування.

Таким чином, з огляду на комплексне, системне й критичне осмислення наукових концепцій кримінального процесуального доказування, вважаємо за необхідне прийняти за основу подальшого наукового дослідження поняття та змісту доказування при розслідуванні прокурором корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг концепцію М. А. Погорецького, адже вказана концепція кримінального процесуального доказування ґрунтується на формі (типі, моделі) вітчизняного кримінального процесу, яка впроваджена чинним КПК України.

Першим зовнішнім елементом доказування при розслідуванні прокурором корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, є отримання доказів, яке складається з окремих взаємозалежних та взаємовпливових елементів: а) пошуку і виявлення (вилучення) фактичних даних та їх джерел; б) перевірки, оцінки фактичних даних і джерел, їх процесуального оформлення (закріплення) й надання фактичним даним та джерелам статусу певного доказу в кримінальній справі, які лише умовно виокремлюються, як самостійні категорії, для всебічного дослідження процесу кримінально-процесуального доказування [7, с. 130].

Так першочерговою формою отримання доказів у кримінальних провадженнях про корупційні злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, є пошук у встановленому законом порядку доказової інформації, яка характеризує подію кримінального правопорушення. Суть пошуку доказів, у тому числі і в даній категорії проваджень, зводиться до проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесуальних дій (ч.2 ст. 93 КПК України). Зокрема, шляхом проведення допитів свідків, можливо встановити місце знаходження матеріальних об'єктів, які можуть бути речовими доказами, встановити осіб, яким відомі обставини вчинення корупційного злочину тощо. Окрім того, важливим етапом пошуку доказів у кримінальних провадженнях про корупційні злочини є

використання інформації, отриманої внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами [8, с. 215].

У кримінальних провадженнях даної категорії виявленню підлягають факти, які підтверджують вчинення корупційного правопорушення, зокрема: виявлення предмету неправомірної вигоди, місця розташування камер спостереження на місці вчинення корупційного правопорушення, свідків, документів, які засвідчують повноваження службової особи чи особи, яка надає публічні послуги (наприклад, розпорядження місцевих і центральних органів виконавчої влади; статуті підприємств, установ чи організацій; трудові договори; накази про призначення та визначення службових обов'язків; посадові інструкції тощо) [8, с. 216].

Останньою формою отримання доказів у кримінальних провадженнях про корупційні злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, є закріплення доказової інформації у передбаченій законом процесуальній формі, після чого можливість її використання для прийняття процесуального рішення на стадії досудового розслідування та обґрунтування судового рішення.

Слід зазначити, що в справах про корупційні правопорушення важливим є належне закріплення факту вчинення корупційного діяння (одержання, надання неправомірної вигоди, домовленості між вигододавцем та вигодоодержувачем про предмет неправомірної вигоди, його розмір тощо). Власне, така фіксація можлива за допомогою використання технічних засобів на носії інформації, оскільки в протоколах слідчих та негласних слідчих (розшукових) дій неможливо віддзеркалити всі дійсні обставини вчинення корупційного правопорушення (наприклад, кивання голови одержувачем хабаря, який таким чином приймає пропозицію (обіцянку) неправомірної вигоди). Водночас, фіксація факту одержання неправомірної вигоди службовою особою чи особою, яка надає публічні послуги, не завжди може бути здійснена належним чином, що в подальшому відобразить доказову інформацію та надасть можливість заперечувати факт вчинення корупційного злочину або наполягати на зміні кваліфікації злочинного діяння на інші статті КК України, за вчинення яких передбачене менш суворе покарання [8, с. 230].

Яскравим прикладом цьому є вирок Миколаївського районного суду Львівської області від 20 листопада 2015 року, у якому особу було визнано невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.4 ст. 368 КК України. Зокрема, суд у своєму рішенні посилався на те, що в протоколах негласних слідчих (розшукових) дій та їх додатках не зафіксовано факту вимагання обвинуваченим грошей у свідка та передачі ним коштів обвинуваченому. Окрім того, фрази, які прозвучали у записках розмов, можна трактувати двозначно, з огляду на їх зміст. Відповідно до протоколу обшуку та запису відеозйомки даної слідчої дії наявні розбіжності, що не спростовані стороною обвинувачення (за матеріалами відеозйомки, сліди світіння були виявлені на лівій руці, а згідно з протоколом обшуку та висновку експерта — на правій руці обвинуваченого, хоча на відеозйомці не було видно, яким чином відбувалося запаковування змивів із рук), а отже, у суду виникли сумніви в дотриманні процедури відібрання зразків для експертного дослідження [9]. Таким чином, через неналежно зафіксовані в протоколах негласних слідчих дій із відповідними додатками факти одержання неправомірної вигоди, а

також наявність розбіжностей між відомостями, записаними в протоколах та відеозаписах слідчої (розшукової) дії, судом справедливо прийнято рішення про визнання особи невинуватою у вчиненні корупційного злочину.

За допомогою проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій безпосередньо не лише отримуються докази, а й здійснюється їх перевірка в кримінальному провадженні (ч.1 ст. 223 КПК), що, своєю чергою, є наступним структурним елементом доказування. Не погодитися із таким законодавчим твердженням навряд чи можна, адже отримані в результаті проведення таких дій докази, можуть слугувати додатковим підтвердженням або ж, навпаки, запереченням уже раніше здобутих доказів [8, с. 232].

Оцінку доказів у кримінальних провадженнях про корупційні правопорушення у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, необхідно здійснювати через призму понять належності, допустимості, достовірності, а також достатності.

Одним із прикладів оцінки доказів через призму їх належності в кримінальних провадженнях про корупційні правопорушення є аудіо-, відеоконтроль особи, яким було зафіксовано факт отримання неправомірної вигоди службовою особою, який підтверджує подію кримінального правопорушення.

Використання доказів як другий етап доказування – це, з одного боку, практична процесуальна діяльність, а з іншого – розумова, що ґрунтується на законах логіки та знаннях з психології й інших наук [1, с. 70]. Отримані прокурором, як стороною обвинувачення, докази можуть бути використані під час досудового розслідування корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг для прийняття таких процесуальних рішень: 1) про проведення окремих СРД та НСРД; 2) про застосування заходів забезпечення кримінального провадження; 3) про застосування заходів безпеки; 4) повідомлення про підозру; 5) про продовження строків досудового розслідування; 6) про зупинення досудового розслідування; 7) про закриття кримінального провадження; 8) про оголошення службової особи в розшук; 9) обвинувального акту.

Внутрішні системоутворюючі елементи доказування мають свої особливості при реалізації прокурором функції обвинувачення.

Одним із основних структурних елементів кримінального процесуального доказування є його об'єкт, який зумовлює його сутність, відрізняє його від інших, у тому числі й споріднених, видів діяльності та впливає на формування всіх інших структурних елементів доказування. З огляду на філософське розуміння об'єкту, як того, на що спрямована пізнавально-практична діяльність її суб'єкта, об'єктом кримінального процесуального доказування, на думку М. А. Погорельського, є сукупність обставин, пов'язаних із вчиненням кримінального правопорушення, на підставі яких встановлюються ті юридично значимі обставини, що входять до предмету кримінального процесуального доказування (ч.1 ст. 91 КПК України) [1, с. 72].

Наступним внутрішнім структурним елементом кримінального процесуального доказування є суб'єкт доказування. Діяльність прокурора, як суб'єкта доказу-

вання, обумовлена здійсненням ним нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Повноваження прокурора визначені у ч.2 ст. 36 КПК України.

На підставі аналізу норм чинного кримінального процесуального законодавства, можемо визначити сутнісні ознаки прокурора як суб'єкта доказування корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг у досудовому розслідуванні: 1) є уповноваженим суб'єктом; 2) наділений повноваженнями щодо здійснення доказування у кримінальних провадженнях цієї категорії; 3) реалізує функцію обвинувачення у досудовому розслідуванні.

Мета, як структурний елемент кримінального процесуального доказування, – це усвідомлений образ передбачуваного результату, на досягнення якого спрямовані дії відповідного суб'єкта доказування [1, с. 73].

У широкому розумінні метою кримінального процесуального доказування є встановлення всіх обставин, котрі підлягають доказуванню в кримінальному провадженні для вирішення правового конфлікту, що виник у зв'язку з вчиненням кримінального правопорушення. А у вузькому розумінні – встановлення обставин, котрі входять до предмету доказування в кримінальному провадженні, на підставі отриманих доказів, які повинні відповідати критеріям належності, допустимості та достовірності, для прийняття уповноваженими суб'єктами кримінального провадження відповідного процесуального рішення [10, с. 78-79].

Наступним внутрішнім елементом доказування прокурором корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг у досудовому розслідуванні є завдання. Завдання кримінального процесуального доказування обумовлюються його метою, а також його об'єктом та предметом [1, с. 74].

Зважаючи на вказане вище, прокурор, як суб'єкт сторони обвинувачення для реалізації мети доказування, під час розслідування корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг виконує такі завдання, які обумовлюються його процесуальним статусом та конкретними обставинами кримінального провадження.

Засоби кримінального процесуального доказування сторони обвинувачення, як внутрішній елемент доказування, передбачені ч 2 ст. 93 КПК України, відповідно до якої, сторона обвинувачення здійснює збирання доказів шляхом проведення СРД та НСРД, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесуальних дій, передбачених КПК України.

Результати проведеного аналізу матеріалів кримінальних проваджень щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, свідчать про те, що під час досудового розслідування кримінальних правопорушень цієї категорії основними засобами отримання доказів є СРД та НСРД. На зазначене вказують 96 % прокурорів.

Результат доказування прокурором корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг у досудовому розслідуванні, обумовлений відповідним етапом кримінального процесуального доказування. Так на етапі отримання доказів результат доказування прокурором є позитивним тоді, коли прокурором отримано докази, що свідчать про факт вчинення службовою особою корупційного злочину у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, а негативним – коли відповідних доказів не було отримано при можливості їх отримати за належного професіоналізму відповідних суб'єктів доказування чи суб'єктів його забезпечення доказування.

На етапі використання стороною обвинувачення отриманих доказів у досудовому розслідуванні, зокрема під час обґрунтування прокурором доказами своєї правової позиції, результат є позитивним, коли відповідне клопотання, що ґрунтується на підставі отриманих доказів, було погоджене відповідним суб'єктом, а негативним – коли воно було відхилено.

На етапі використання прокурором отриманих доказів для прийняття відповідних процесуальних рішень у досудовому розслідуванні результат є позитивним, коли відповідне процесуальне рішення було прийняте та реалізоване, і, своєю чергою, негативний, коли відповідне процесуальне рішення було відхилене як незаконне чи необґрунтоване [10, с. 82].

Висновки. З огляду на проведений аналіз, вважаємо, що кримінальне процесуальне доказування прокурора на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, – це практична, пізнавальна, правова й розумова діяльність прокурора як сторони обвинувачення, що полягає в отриманні доказів (пошуку і виявленні (вилученні) фактичних даних та їх джерел; перевірці, оцінці фактичних даних і їх джерел, їх процесуальному оформленні (закріпленні) й наданні цим фактичним даним та їх джерелам значення доказу в кримінальному провадженні щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, а також у використанні цих доказів для встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, в обґрунтуванні прокурором доказами своєї правової позиції та відповідних процесуальних рішень.

Також, за результатами проведеного наукового дослідження, можемо визначити такі зовнішні структурні елементи кримінального процесуального доказування прокурором на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, що становлять єдиний нерозривний процес: 1) отримання доказів прокурором; 2) використання доказів прокурором.

Внутрішніми системоутворюючими структурними елементами кримінального процесуального доказування прокурором на досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, є:

– об'єкт: сукупність обставин, пов'язаних із вчиненням кримінального правопорушення у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, на підставі яких встановлюються ті юридично значимі обставини, що входять до предмету кримінального процесуального доказування;

– предмет: коло обставин, які підлягають встановленню у кримінальному провадженні щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг. Це коло обставин визначено нормативно в ч.1 ст. 91 КПК України і конкретизується у відповідній нормі КК України щодо певного кримінального правопорушення, передбаченого Розділом XVII;

– суб'єкт: сторона обвинувачення – прокурор;

– мета: встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження;

– засоби: процесуальні дії, за допомогою яких отримуються докази, заходи забезпечення кримінального провадження і, власне, докази;

– результатом доказування є реалізована його мета – те, що прагнув досягти прокурор, реалізуючи функцію обвинувачення на досудовому розслідуванні. Результат доказування може бути як позитивним, якщо мета досягнута, так і негативним, якщо мету не вдалося досягти.

Використані джерела:

1. Погорецький М. А. Нова концепція кримінального процесуального доказування. *Вісник кримінального судочинства*. № 3. 2015. С. 64.
2. Вапнярчук В. В. Теорія і практика кримінального процесуального доказування : монографія. Харків : Юрайт, 2017. С. 12.
3. Костін М. І. Поняття «доказування» у кримінальному процесі України. *Право України*. 2004. № 1. С. 143-146.
4. Стахівський С. М. Теорія і практика кримінально-процесуального доказування. Київ : НАВСУ, 2005. С. 12.
5. Погорецький М. А. Теорія кримінального процесуального доказування: проблемні питання. *Право України*. 2014. № 10. С. 12-25.
6. Александров А. С. К основаниям теории доказательств в состязательном уголовном процессе. А. С. Александров, М. А. Никонов. *Вестник Волгоградск. акад. МВД России*. 2013. № 2 (25). С. 68–77.
7. Погорецький М. А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: монографія. Харків, Арсіс, ЛТД, 2007. 576 с.
8. Шевчишен А. В. Доказування стороною обвинувачення у досудовому розслідуванні корупційних злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг: теорія і практика : монографія. Київ : Алерта, 2019. 536 с.
9. Вирок Миколаївського районного суду Львівської області від 20 листопада 2015 року Справа № 447/2447/13-к. URL : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/54788011>. (дата звернення: 12.11.2020)
10. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою: проблеми доказування стороною обвинувачення у досудовому розслідуванні. За ред. д.ю.н., проф. М. А. Погорецького та С. С. Чернявського. Київ : 2017. С. 250.

11. Шумило М. Є. Теоретичний аналіз доказування у кримінальному процесі / Рецензія на монографію Гмирка В. П. Доказування в кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СМД-репрезентація : моногр. Дніпропетровськ : Акад. митної служби України, 2010. 314 с. *Право України*. 2011. № 5. С. 348-351.

12. Гмирко В. П. Доказування в кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СМД-репрезентація : моногр. Дніпропетровськ : Акад. митної служби України, 2010. С. 95.

13. Бондар В. С., Кривонос М. В. Зміст та особливості предмета доказування у кримінальних провадженнях про злочини у сфері обігу вогнепальної зброї та боєприпасів. 2018 № 3. С. 195-209.

References:

1. Pohoretskyi, M. A. (2015) Nova kontseptsiiia kryminalnoho protsesualnoho dokazuvannia. *Visnyk kryminalnoho sudodivnytstva - Bulletin of criminal proceedings*, 3, 64. [in Ukrainian].

2. Vapniarchuk, V. V. (2017) Teoriia i praktyka kryminalnoho protsesualnoho dokazuvannia : monohrafiia. Kharkiv : Yurait, 12. [in Ukrainian].

3. Kostin, M. I. (2004) Poniattia "dokazuvannia" u kryminalnomu protsesi Ukrainy. *Pravo Ukrainy - Law of Ukraine*, 1, 143-146. [in Ukrainian].

4. Stakhivskyi, S. M. (2005) Teoriia i praktyka kryminalno-protsesualnoho dokazuvannia. Kyiv : NAVSU, 12. [in Ukrainian].

5. Pohoretskyi, M. A. (2014) Teoriia kryminalnoho protsesualnoho dokazuvannia: problemni pytannia. *Pravo Ukrainy - Law of Ukraine*, 1, 12-25. [in Ukrainian].

6. Aleksandrov, A. S. (2013) K osnovanyiam teoryi dokazatelstv v sostizatelnom uholovnom protsesse. A. S. Aleksandrov, M. A. Nykonov. *Vestnyk Volgogradsk. Akad. MVD Rossiya - Bulletin of Volgograd. Acad. Ministry of Internal Affairs of Russia*, 2 (25), 68-77. [in Russian].

7. Pohoretskyi, M. A. (2007) Funktsionalne pryznachennia operativno-rozshukovoi diialnosti u kryminalnomu protsesi.; monohrafiia. Kharkiv, Arsis, LTD. [in Ukrainian].

8. Shevchyshen, A. V. (2019) Dokazuvannia storonoiu obvynuvachennia u dosudovomu rozsliduvanni koruptsiinykh zlochyniv u sferi sluzhbovoi diialnosti ta profesiinoi diialnosti, poviazanoi z nadanniam publicznykh posluh: teoriia i praktyka: monohrafiia. Kyiv : Alerta. [in Ukrainian].

9. Vyrok Mykolaivskoho raionnoho sudu Lvivskoi oblasti vid 20 lystopada 2015 roku Sprava № 447/2447/13-k. (2015) N. p. URL : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/54788011>. [in Ukrainian].

10. Pryiniattia propozyitsii, obitsianky abo oderzhannia nepravomirnoi vyhody sluzhbovoiu osoboiiu: problemy dokazuvannia storonoiu obvynuvachennia u dosudovomu rozsliduvanni. (2017) M. A. Pohoretskii, & S. S. Cherniavskii (Eds.). Kyiv, 250. [in Ukrainian].

11. Shumylo, M. Ye. (2010) Teoretychnyi analiz dokazuvannia u kryminalnomu protsesi. / Retseziia na monohrafiuu Hmyrka V. P. Dokazuvannia v kryminalnomu protsesi: diialnisna paradyhma. Teoretychnyi analiz. Problematyzatsiia. SMD-reprezentatsiia : monohr. Dnipropetrovsk : Akad. mytnoi sluzhby Ukrainy. *Pravo Ukrainy (2011) - Law of Ukraine (2011)*, 5, 348-351. [in Ukrainian].

12. Hmyrko, V. P. (2010) Dokazuvannia v kryminalnomu protsesi: diialnisna paradyhma. Teoretychnyi analiz. Problematyzatsiia. SMD-reprezentatsiia : monohr. Dnipropetrovsk : Akad. mytnoi sluzhby Ukrainy, 95. [in Ukrainian].

13. Bondar, V. S., Kryvonos, M. V. (2018) Zmist ta osoblyvosti predmeta dokazuvannia u kryminalnykh provadzheniakh pro zlochyny u sferi obihu vohnepalnoi zbroi ta boieprypasiv.

Visnyk Luhanskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav imeni E. O. Didorenka - Bulletin of Luhansk State University of Internal Affairs named after E. Didorenko, 3, 195-209. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 13.11.2020

Сухачова И. А.,

кандидат юридических наук,
соискатель Национальной академии внутренних дел
(г. Киев, Украина)

**ПОНЯТИЕ И СОДЕРЖАНИЕ ДОКАЗЫВАНИЯ ПРОКУРОРОМ ПРИ
РАССЛЕДОВАНИИ КОРРУПЦИОННЫХ ПРЕСТУПЛЕНИЙ В СФЕРЕ
СЛУЖЕБНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ И ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ
ДЕЯТЕЛЬНОСТИ, СВЯЗАННОЙ С ПРЕДОСТАВЛЕНИЕМ
ПУБЛИЧНЫХ УСЛУГ**

Статья посвящена исследованию современных концепций уголовного процессуального доказывания и их влияния на реализацию прокурором функции обвинения при доказывании уголовного преступления на предварительном расследовании коррупционных преступлений в сфере служебной деятельности и профессиональной деятельности, связанной с предоставлением публичных услуг.

В статье установлено, что на сегодня в теории уголовного процесса выделяются пять современных концепций уголовного процессуального доказывания, которые можно выделить, исходя из его содержательно-функционального понимания: познавательная; действительностная; концепция судебных доказательств; комплексная; системная.

Автором дается определение понятия уголовного процессуального доказывания прокурора на досудебном расследовании коррупционных преступлений в сфере служебной деятельности и профессиональной деятельности, связанной с предоставлением публичных услуг, а также характеристика его элементов.

Ключевые слова: прокурор, функция обвинения, уголовное процессуальное доказывание, досудебное расследование.

Sukhacheva I.,

Ph.D., doctoral candidate of
the National Academy of Internal Affairs
(Kyiv, Ukraine)

**THE CONCEPT AND CONTENT OF EVIDENCE IN THE
PROSECUTOR'S INVESTIGATION OF CORRUPTION CRIMES IN THE
FIELD OF OFFICIAL ACTIVITY AND PROFESSIONAL ACTIVIT**

The article is devoted to the study of modern concepts of criminal procedural evidence and their impact on the prosecutor's function of prosecution in proving a criminal offense in the pre-trial investigation of corruption crimes in the field of official activities and professional activities related to public services.

The article establishes that today in the theory of criminal procedure there are five modern concepts of criminal procedural evidence, which can be distinguished based on its substantive and functional understanding: cognitive; activity; the concept of forensic evidence; complex; systemic.

The internal system-forming structural elements of criminal procedural evidence by a prosecutor in the pre-trial investigation of corruption crimes in the sphere of official activity and professional activity related to the provision of public services are:

- object: a set of circumstances related to the commission of a criminal offense in the field of official activity and professional activity related to the provision of public services, on the basis of which the legally significant circumstances that are part of the subject of criminal procedural evidence are established;

- subject: the range of circumstances to be established in criminal proceedings concerning corruption offenses in the sphere of official activity and professional activity related to the provision of public services. This range of circumstances is defined normatively in Part 1 of Art. 91 of the CPC of Ukraine and is specified in the relevant provision of the Criminal Code of Ukraine on a specific criminal offense under Section XVII;

- subject: the prosecution is the prosecutor; purpose: to establish the circumstances relevant to the criminal proceedings;

- means: procedural actions by means of which evidence is obtained, measures to ensure criminal proceedings and, in fact, evidence;

- the result of the evidence is its goal - what the prosecutor sought to achieve by implementing the function of prosecution in the pre-trial investigation. The result of the proof can be both positive if the goal is achieved and negative if the goal is not achieved.

The author provides a definition of the concept of criminal procedural evidence of the prosecutor in the pre-trial investigation of corruption crimes in the field of official activities and professional activities related to the provision of public services, as well as a description of its elements.

Keywords: prosecutor, prosecution function, criminal procedural evidence, pre-trial investigation.